

Suzanne Vermeer

All-inclusive

A.W. Bruna Uitgevers

Kreta, Griekenland

Ze zaten met z'n vieren naast elkaar aan de bar van het hotel. Twee stelletjes van begin twintig. Bruinverbrand en behoorlijk aangeschoten.

'Doe me er nog eentje, Sjors,' zei Teun de Graaf met al een beetje een dubbele tong. De naam van de Griekse barkeeper was op dit tijdstip een lastige horde die hij omzeilde met de Nederlandse variant ervan. Zijn wijsvinger wees nadrukkelijk naar het lege glas recht voor hem. Hij grijnsde stompzinnig. Uit zijn lichaamstaal bleek dat hij zichzelf zowel grappig als slim vond.

'Doe eens rustig aan, joh,' zei zijn vriendin Marieke op een toon die beginnende irritatie moest veinzen. Een moeilijke opgave, aangezien zij reeds aan haar vijfde ouzo nipte.

Teun sloeg theatraal zijn ogen ten hemel. 'Hoezo? Voor alles wat ik drink is betaald, hoor.' Hij klakte hard met zijn tong om zijn bewering van meer cachet te voorzien.

Hierna hief Danny Everts zijn glas. 'Lang leve all-inclusive,' brabbelde hij tegen niemand in het bijzonder. 'Boeken via internet, vliegtuig in, polsbandje om en daarna zoveel eten en drinken als je maar wilt.' Een diepe zucht volgde. 'Wat een prachtsysteem.' Zijn vriendin Esther knikte loom. Tot meer was ze nu even niet in staat. De ouzo steeg behoorlijk naar haar hoofd. Tegen beter weten in hoopte ze dat het draaierige gevoel in haar hoofd zou verdwijnen als ze rustig bleef zitten.

Teun sloeg de zojuist ingeschonken ouzo met één slok naar binnen. Hij trok heel even een vies gezicht, waarna een harde oprisping volgde.

Marieke lachte uitbundig, terwijl Esther wazig voor zich uit bleef kijken.

'Laten we die maar tellen!' zei Danny op de toon van een sportverslaggever die een voetballer een mooi doelpunt ziet scoren. Voor de zoveelste maal maakte hij een saluutgebaar naar Teun,

die in acht dagen tijd van een volstrekt onbekende tot een boezemvriend was uitgegroeid.

‘Vannacht ben ik de minnaar van jouw dromen,’ bralde Teun tegen Marieke. Jolig legde hij zijn rechterarm om haar schouder en hij kuste haar onhandig op de mond. Quasi verongelijkt duwde zij hem van zich af.

‘Na zoveel drank val jij anders direct in slaap.’

Teun legde zijn hoofd in zijn nek en begon ongegeneerd te lachen. Vijf luidruchtige seconden later trok hij zijn shirt uit en achteloos wierp hij het kledingstuk in de schoot van zijn vriendin. ‘Ik val absoluut niet in slaap. Om dat te voorkomen ga ik me eerst opfrissen.’

Danny grijnsde breeduit. ‘Je lijkt wel gek, joh. Lift in, naar die kamer sjokken...’

‘Ho, ho, ho,’ interrumpeerde Teun zijn vakantie vriend. Met zijn rechterhand maakte hij een vaag gebaar naar het terras. ‘Deze jongen gaat geschiedenis schrijven. Met een slok op sneller zwemmen dan Pieter... hoe heet die vent ook alweer... eh... Pieter van de Ratelband.’

Hij stak zijn duim op en sprintte weg. Een paar seconden later hoorde het drietal een harde bons waarop een plons volgde. Zelfs Esther proestte het nu uit. Die Teun, toch, dachten ze gezamenlijk. Altijd in voor een geintje.

Zonder dat er zelfs maar een spier in zijn gezicht vertrok, hoorde de directeur van het Apollo Hotel, Andres Diomedes, het verhaal van zijn manager aan. Hoewel Demetrius Kiriakos door de telefoon bondig en duidelijk was geweest, speelde er direct een aantal vragen door het hoofd van Diomedes. In dit soort onverkwikkelijke zaken ging het altijd om details, wist hij uit ervaring.

‘Ik vat het even kort samen,’ zei hij op zakelijke toon. Hierna knikte hij begripvol tegen zijn vrouw, die hem vanuit de deuropening duidelijk maakte dat ze op het punt stond om naar bed te gaan.

‘Een beschonken gast van het hotel rent via de bar naar het terras. Onderweg komt hij ongelukkig ten val en hij belandt in het zwembad. De door de barman gealarmeerde bewaking vindt hem op de bodem van het zwembad.’

Aan de andere kant van de lijn bleef het stil, waaruit Diomedes concludeerde dat hij het voorval juist verwoordde.

‘De barman handelde volgens de regels, hij heeft echter niets van het ongeluk zelf gezien,’ ging hij verder. ‘Een gast onder invloed kan moeilijkheden veroorzaken. Het was dus een preventief telefoontje.’

Hoe het kwam dat de hotelgast in een dergelijke toestand verkeerde, liet Diomedes buiten beschouwing. Reglementtechnisch gezien was dit namelijk volstrekt irrelevant.

‘De barman belde om 23.17 uur de bewaking. Zij troffen om 23.29 uur de klant levenloos aan in het zwembad. Tussen de melding en het ter plekke zijn zitten twaalf minuten. Een behoorlijk tijdsbestek, lijkt me zo.’

‘De bewakers waren in de westelijke vleugel vanwege een echte ruzie die uit de hand dreigde te lopen,’ antwoordde Kiriakos meteen. ‘Nadat zij de heibel enigszins hadden gesust, gingen ze direct door naar het terras. Ze zagen het bloedspoor en vonden de gast in het zwembad.’

‘Duidelijk,’ bromde Diomedes. ‘Zijn er getuigen?’ wilde hij weten. ‘Geen directe. Voor zover wij na kunnen gaan, heeft niemand gezien wat er precies is voorgevallen.’

Diomedes knikte en dacht enkele seconden diep na. ‘Start de procedure,’ zei hij uiteindelijk en hij verbrak de verbinding. De directeur van het Apollo Hotel liep in de richting van zijn slaapkamer. Terwijl hij de trap opliep, namen twee zaken het voortouw in zijn gedachtegang. De gast had het vierentwintig uur per dag geldende verbod ‘verboden te rennen’ genegeerd. Verder was het reglementair vastgelegd dat gasten zich na 23.00 uur niet meer in het zwembad mochten begeven. Daarbij opgeteld dat het personeel zich keurig aan de regels had gehouden, kon hij enkel tot de slotsom komen dat het hotel in deze zaak geen enkele blaam trof. Een geruststellende gedachte.

Maart

‘Goed zo, Dennis,’ hoorde Chantal van der Schaaf Jeroen roepen. Om zijn woorden kracht bij te zetten, stak hij zijn rechterduim op. Hun zoon had echter geen oog voor deze aanmoediging. Het enige wat voor hem telde was de bal. Met zijn tong uit de mond rende hij achter een tegenstander aan die in het bezit van het speeltuig was.

‘Kom op, Max!’ riep Jeroen enthousiast. ‘Nu jij. Pak af die bal.’ Chantal zag dat de oudste van de tweeling de bal aan een helblond ventje ontfutselde. Hij liep er een paar meter mee, waarna hij hem weer naar voren schoot. Dennis draaide vliegensvlug om zijn as en rende achter de bal aan.

‘Prima pass, Max,’ zei Jeroen. ‘Die bal is voor jou, Dennis.’ Met een glimlach om haar mondhoeken zag Chantal hoe Dennis achter de bal aanging. Een inspanning die uiteindelijk tot niets zou leiden. Een verdediger van de tegenpartij was hem te snel af. Deze uit de kluiten gewassen jongen bedacht zich geen moment en ramde de bal naar voren. Dennis hief moedeloos zijn handen ten hemel. Een gebaar dat enkele seconden standhield. Hierna kromde hij zijn rug en zette het weer op een lopen. Vanaf de zijlijn leek het alsof zijn tong weer een stukje verder uit zijn mond hing.

Chantal genoot in stilte. Ze vond het prachtig om haar twee zoons zo bezig te zien. Ze hadden zoveel plezier. De jongens waren helemaal in hun element. En als haar kinderen lekker in hun vel zaten, gold voor haar hetzelfde.

‘Speel die bal eens wat sneller over, joh.’ Tegen wie Jeroen dat zei was haar niet geheel duidelijk. Waarschijnlijk ging het om Jordie, die bekendstond als een dribbelaar.

‘Hij is verliefd op de bal, mam,’ verklaarden Dennis en Max na afloop van de wedstrijd in koor. Dat gebeurde thuis op de bank, als ze samen met hun vader de wedstrijd bespraken. Analyseren,

noemden ze het. Een serieuze bezigheid waarmee alleen de mannen zich bezighielden. Haar opmerkingen in de trend van 'Jordie kan beter verliefd zijn op een meisje' werden door de analisten met verbaasde gezichten aangehoord. Alsof zij van Venus kwam terwijl het drietal zich toch echt op aarde bevond. Uiteindelijk kreeg ze hiermee de lachers op haar hand. En daar was het haar om te doen. Voetbal deed haar weinig. Een glimlach op de gezichten van haar kinderen en Jeroen was daarentegen een geschenk dat ze graag ontving.

'Feller, Max,' zei Jeroen vol vuur. 'Laat je niet zo gemakkelijk aftroeven.'

Chantal voelde hoe hij zijn rechterarm om haar schouder sloeg. Een vluchtige kus op haar linkerwang volgde. Zijn blik bleef op het veld gericht.

'Hier doen we het allemaal voor, lieverd,' zei Jeroen. Ze dacht een vleugje emotie in zijn stem te horen. De scheve grijns op zijn gezicht was echter in tegenspraak met die gedachte. 'Kijk die mannen toch eens lol hebben. Gewoonweg prachtig!'

Ondanks de gure wind die allerlei openingen in haar kleding vond, beaamde Chantal zijn woorden met een warme glimlach. Ze legde haar hoofd op zijn schouder, waarna Jeroen haar nog steviger tegen zich aan trok. 'Gaat het een beetje, pop? Als je liever in de kantine wilt gaan zitten...'

Chantal genoot nog een paar seconden van de kleine intimiteit. De vluchtige geur van zijn aftershave, een vlag van zijn lichaamswarmte die vanuit zijn stoere jack ontsnapte en haar wang streekte. Met een stille zucht tilde ze haar hoofd op en schudde ontkennend. 'Nee hoor, die kou valt best wel mee,' jokte ze. 'Het gaat prima zo.' Direct realiseerde ze zich dat op het veld jochies van negen en tien jaar in een sportshirt met daaronder een korte broek liepen. Als ze uitademden verschenen er witte wolkjes boven hun hoofd. Verhitte koppies. Geen van deze jonge voetballertjes dacht aan zoiets triviaals als kou. Tenminste, niemand liet dat blijken.

Zelf droeg ze laarzen, jeans en een gewatteerde jas. Ga je schamen, meid.

Ze kneep haar ogen samen. Het was dat er door de koude wind

was opgeblazen trok weg. Zaterdagochtend in Almere. Maart roerde zijn staart; dikke wolkenpakken kondigden regen aan. Een rilling trok langs haar rug. Wat ben je toch een koukleum, ging het door haar heen. Een aanstelster. Hierna volgde weer een kille streep die haar rug even in tweeën leek te splitsen.

Voor de tweeling was de zaterdagmorgen het hoogtepunt van de week. De grote dag waarop ze hun voetbalkunsten op een heus veld gingen vertonen. Van uitslapen kon geen sprake zijn. De wedstrijden begonnen standaard om negen uur, wat inhield dat Dennis en Max om zeven uur naast hun bed stonden. Nerveus en dus luidruchtig.

Nadat ze met veel pijn en moeite een kleinigheid hadden ontbeten, begon de voorbeschouwing van de wedstrijd. Een vast ritueel waaraan Jeroen diende deel te nemen. Met slaperige ogen maakte hij er het beste van.

‘Hé, scheids, ga eens bij Hans Anders een brilletje kopen!’ Chantal keek naar rechts, waar het luidruchtige commentaar vandaan kwam. Het verraste haar dat de man die zojuist iets naar de scheidsrechter had geroepen zo klein van stuk bleek. Hij had een bulderende stem die eerder bij een robuuste bouwvakker paste. Ze kende hem niet, dus nam ze aan dat het een supporter van de tegenpartij was. Misschien wel de vader van het ventje dat op de grond zat en een pijnlijk gezicht trok.

Nadat ze een betere blik op het geblesseerde voetballertje had geworpen, sloeg haar moederhart twee slagen over. De tegenstander van haar kinderen was ineens een jongetje dat pijn aan zijn been had. Een fragiel ventje dat nu het liefst om zijn moeder zou roepen. Het scharlaken rood van zijn shirt vervaagde tot marineblauw. De kleur waarin Dennis en Max speelden. Door met haar ogen te knipperen verjoeg ze de minitrance. Ze stond weer met beide benen in de polderklei van Almere, en alle spelertjes droegen de originele clubkleuren. Met ‘niet zo zwaar op de hand. Het valt allemaal wel mee’, corrigeerde ze zichzelf zonder dat iemand het hoorde.

De trainer van de tegenpartij rende het veld in. Hij knielde naast het mannetje en wreef met een waterige spons over diens been.

‘Brr,’ verwoordde Jeroen haar gedachten. Blijkbaar was het een

wondermiddel, want het ventje stond op en nam, zij het wat moeizaam, zijn plaats op het veld weer in.

‘Zelfs een blinde kon zien dat het een overtreding was, idioot,’ becommentarieerde de man met de harde stem. Hij had het volume hiervan wel enigszins teruggedraaid. Hoogstwaarschijnlijk had dit te maken met de aanwezigheid van twee echtparen die inmiddels naast hem stonden. Ze waren onderling flink aan het discussiëren. Wat Chantal betrof mocht dit tot aan het eindsignaal doorgaan. Met je kind meeleven en hem aanmoedigen was één. Onfatsoenlijke teksten naar iemands hoofd slingeren kon daarentegen gewoonweg niet door de beugel. Sterker nog, daar had ze een uitgesproken hekel aan.

Jeroen knikte in de richting van het opgewonden standje dat aan zijn toehoorders met drukke armbewegingen iets duidelijk wilde maken. ‘Die man heeft er echt zin in op de vroege morgen,’ zei hij spottend.

Chantal grijnsde. ‘Een prima collega voor je.’

Jeroen zag hier de humor wel van in en lachte hardop. ‘Helaas ontbreekt het hem aan diplomatieke grondbeginselen,’ zei hij even later met een gespeeld, uitgestreken gezicht.

‘Typisch een antwoord van een communicatiemedewerker,’ kaatste Chantal terug.

‘Zou zomaar kunnen.’ Hij haalde nonchalant zijn schouders op en concentreerde zich weer volledig op datgene wat zich op het veld afspeelde.

Het spel lag even stil en Chantal gebruikte deze luwte in de wedstrijd om vanuit haar linkerooghoek langs Jeroen te kijken. De vaste klik stond weer bij elkaar, zag ze.

Al op de eerste dag van de competitie was er een vast groepje ouders ontstaan die altijd bij elkaar stonden. Jan en Bianca de Groot, Huub en Claudette Everstijn en Paul en Annette van Brakel konden het tijdens de wedstrijden onderling uitstekend vinden. Té goed. Op het enge af.

Halfverborgen achter Jeroen, liet ze een blik over het groepje glijden. Hoewel ze niets van heimelijk gedrag moest hebben, voelde ze zich geen voyeur. Althans, dat maakte ze zichzelf wijs. Natuurlijk hield ze anderen stiekem in de gaten. Haar verdediging

beriep zich echter op het feit dat ze hen toch moeilijk ongegeneerd aan kon staan gapen. Dat was onbehoorlijk. Wellicht provocerend. Misschien zou het sextet denken dat zij jaloers was. Erbij wilde horen. Of..

Jezus, mens! Hou toch op met die idiote redeneringen, bestrafte ze zichzelf. Haar eigen stem zorgde ineens voor spitsuur in haar hoofd. Waarom moet je toch overal een verklaring voor verzinnen? ging ze verder. Jij wilt gewoon lekker gluren. Nou, en? Is dat strafbaar, of zo?

Chantal onderdrukte een glimlach. Haar obstinate ik had gesproken. Soms schoot zij uit haar slof om zichzelf te corrigeren. Daar bleef het echter bij. De woorden die meestal helder en logisch klonken werden nooit in praktijk gebracht. Tussen zeggen en doen lag een brede weg. Ze moest er niet aan denken om deze te betreden. Laat staan over te steken...

Terwijl ze tussen haar oogharen door naar het zestal keek, vuurde Jeroen het elftal aan. 'Kom op, mannen. Niet verslappen. Blijven voetballen.'

Al talloze malen had ze Jeroen dit soort algemene teksten horen slaken. Peptalk. Ze vroeg zich regelmatig af of de jongens er beter door gingen voetballen. Of ze het in het heetst van de strijd überhaupt wel hoorden. Ach, het maakte verder ook weinig uit. Iedereen had het naar zijn zin, en daar draaide het uiteindelijk allemaal om.

Het luidruchtige commentaar van Jeroen was voor haar geen aanleiding om van blikveld te veranderen. In het groepje dat zij bespiedde gebeurde meer dan op het veld. Jan was in een geanimeerd gesprek gewikkeld met Claudette. Ofschoon de gure wind afdwong om veel met haar ogen te knippen, zag Chantal dat de twee elkaar regelmatig aanraakten. Heel subtiel. Als je er niet speciaal op lette, was het nauwelijks waarneembaar. Ze wilde glimlachen om deze ontdekking, maar wist zichzelf te beheersen.

Haar nieuwsgierige blik gleed over de kleding van Claudette. Een tastbare weergave van het karakter van de vrouw die ze droeg. Heel geraffineerd. Zwarte laarzen met daarboven nauwsluitende jeans. Een lange, zwartleren jas die tot aan haar middel

openstond, zodat haar stevige cupmaat extra werd geaccentueerd. Uitdagend, zonder het te overdrijven. Regelmatig duwde Claudettes rechterhand een onwillige, bruine lok uit haar gezicht, waardoor haar slanke vingers en gemanicuurde nagels duidelijk zichtbaar werden. Het was één groot spel, wist Chantal.

Huub leek hiervan niets in de gaten te hebben. Paul en hij hadden de grootste lol. Regelmatig sloeg de een de ander op de schouders. Het leek er het meest op alsof ze onderling moppen uitwisselden.

Kijk maar uit, Huub, dacht Chantal. Misschien is jouw vrouw eveneens met een uitwisselingsprogramma bezig. Wederom wist ze haar gezicht in de plooi te houden. Toen ze zich op de smoezende Bianca en Annette wilde concentreren, werd ze door een ruwe schreeuw opgeschrikt.

‘Goal!’ Jeroen stak beide armen in de lucht en maakte een vreugdesprongetje. ‘Geweldig, Max. Wat een streep! Yes, yes, yes!’

Een donkere wolk die voornamelijk met schuldgevoel was gevuld, trok zich boven Chantal samen. Ze keek onmiddellijk recht voor zich uit, begon te klappen en toverde haar meest spontane lach tevoorschijn. Terwijl ze de blijde moeder speelde, gaf ze zichzelf ervan langs. De tirade duurde tot aan het moment dat Max zich uitgelaten aan de zijlijn meldde met in zijn kielzog een kluwen dolgelukkige medespelers. Toen hij vlak voor haar stond, wees hij nadrukkelijk naar haar. ‘Deze was voor jou, mam!’ Daarna drukte hij met zijn rechtervuistje tegen het clubembleem dat ter hoogte van zijn linkerborst zat. Een gebaar dat hij van zijn voetbalidolen had overgenomen.

‘Fantastisch gedaan, jongens,’ jubelde Jeroen. Ook hij balde zijn rechtervuist, maar zijn linkerhand wees daarentegen onverbidde-lijk naar de middenstip. ‘En vasthouden die voorsprong,’ zei hij quasi streng. Als een echte trainer die het resultaat vooropstelt. De groep jonge voetballers reageerde voorbeeldig. Gezamenlijk liepen ze terug naar hun helft.

‘Wat een schitterende goal, hè schat?’ zei Jeroen. Het enthousiasme stond in zijn bruine ogen te lezen.

‘Heel mooi,’ was het obligate antwoord dat haar als eerste te

binnen schoot. Toen de scheidsrechter floot en de tegenpartij aftrapte, nam zij zich voor om de bal geen seconde meer uit het oog te verliezen.

Suzanne Vermeer

Zomertijd

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

De beslissing was lastiger dan hij had voorzien. Niet het nemen ervan, dat was allang gebeurd, maar haar definitief maken. Met een enkele handtekening veroordeelde hij een heel gezin tot de hel. Wellicht voor goed. Zij waren namelijk onschuldig. Het was puur eigenbelang wat hij op het punt stond hun aan te doen. Hij sloot zijn ogen. Het zou heel goed kunnen dat na verloop van tijd zijn geweten zou gaan opspelen. Waarschijnlijk zouden, net als hij dacht bepaalde gevoelens onder controle te hebben, opeens de duivels in zijn hoofd worden losgelaten. Maar hij probeerde zich daar niet door te laten beïnvloeden.

Hij opende zijn ogen, boog wat naar voren en tikte ongeduldig met zijn gemanicuurde nagels op het mahoniehouten bureau. Zijn vertwijfeling zag hij als een teken van zwakte. Hij moest de regie in eigen hand houden.

De wanden van zijn kantoor waren te dun om de bedrijvigheid in de bouwput naast het gebouw waar hij werkte buiten te sluiten. Daar verrees een hoekige kantorenflat. Afgeleid door het lawaai liet hij zijn gouden pen boven het papier hangen. De werklui die daar bezig waren, kon hij elk moment van de dag ter verantwoording roepen. Volk dat heilig geloofde dat er zoiets bestond als recht. Ze waren te naïef om de waarheid onder ogen te zien.

Hij vulde het formulier in en zette zijn handtekening.

1

Isabel Bouman zat half voorovergebogen aan de lange tafel. Ze las mee met de woorden die haar collega voordroeg. Mr. Albert Janzen was een van de oudere rechters die in dit arrondissement werkzaam waren. Hij stond bekend om zijn uiterst secure aanpak tijdens een proces. Zijn mederechters konden daar in drukke tijden weinig sympathie voor opbrengen. Isabel had geen moeite met zijn werkwijze. Ze werkte pas twee jaar als bevoegd rechter en had respect voor zijn aanpak en kennis. Zorgvuldig sprak Janzen elke lettergreep uit. Tijdens de voorbereidingen in de raadkamer liet hij regelmatig vallen dat alle aanwezigen bij het proces woordelijk moesten kunnen verstaan wat de rechtbank had besloten. Haar gedachten dwaalden af. Over een paar weken kon ze eindelijk met haar gezin op vakantie. Ze keek ernaar uit en wist dat Koen er net zo hard aan toe was. Volgende week zou hun dochtertje Bibi bij opa en oma gaan logeren omdat hun au pair dan al vertrokken zou zijn. De week daarna konden ze zelf weg. Eindelijk een paar weken genieten van de zon, de rust en hun dochtertje Bibi. Anna was een goede au pair, maar het was goed om zelf weer eens hele dagen met Bibi door te brengen. Het was een zwaar jaar geweest op haar werk. Onder andere door de zaak die nu behandeld werd. En dan was er ook nog dat briefje dat ze net had gekregen...

Toen zij zich daarnet voor het proces bij griffier Edward Groenberg meldde, schonk hij haar een veelzeggende glimlach om vervolgens een papiertje in haar hand te drukken. Zonder een woord te zeggen ging hij verder met het sorteren van de post.

Het briefje was van Herman Hoogland, president van de rechtbank. Of zij zich na het proces op zijn kantoor wilde melden. Een rilling trok over haar ruggengraat. Hoogland stond te boek als een onbetwiste autoriteit die vanuit zijn kantoor de rechtbank met straffe hand leidde. Een man die carrières kon maken en breken en die iemand niet ontbood voor een sociaal praatje.

Wat had ze fout gedaan? Ze moest ergens onderweg een cruciale misser hebben begaan. ‘De rechtbank acht wettig bewezen en zij heeft de overtuiging verkregen dat de verdachte het onder primair 1, 2 en 4 ten laste gelegde heeft begaan, met dien verstande dat...’ Albert Janzen las met zijn monotone stem de bewezenverklaring voor. Na deze paraaf volgden de nadere bewijsoverwegingen en kwalificaties. Toen hij bij de strafbaarheid belandde, keek Isabel op van haar notulen. Terwijl haar houding suggereerde dat het proces haar volle aandacht had, liep ze in gedachten de zaken na waarbij zij als rechter betrokken was geweest. Nadat ze de zoveelste zaak had laten passeren, zag ze in dat het geen zin had. Stoppen. Het is nu genoeg geweest. Eerst deze zaak afhandelen zoals van een rechter wordt verwacht. Ik merk het straks wel.

Zonder dit kenbaar te maken, ging haar speciale aandacht uit naar een vrouw van middelbare leeftijd die op de derde rij zat. Zij was de moeder van Harry de Jong, die door de rechtbank werd aangeduid als ‘slachtoffer’. Harry was zelf niet aanwezig. Hij was dagelijks in het ziekenhuis te vinden voor zijn therapie. Therapie die moest verhinderen dat hij de rest van zijn leven in een rolstoel zou doorbrengen. De officier van justitie had de rechtbank gemeld dat Harry fysiek en geestelijk niet in staat was het proces bij te wonen. Een confrontatie met de verdachte zou een bedreiging zijn voor zijn herstel. De psychiater onderschreef dit.

De mimiek van Harry’s moeder liet niets te raden over. Met woedende ogen keek ze naar de rug van Joost Overwijn, de man die haar zoon onder invloed van drank en drugs half invalide had geschopt, had beroofd en voor oud vuil op de stoep had achtergelaten. Het was exact

dezelfde pose als twee weken geleden tijdens de tenlastelegging, de eis van de officier van justitie en het pleidooi van Overwijs advocaat. De vrouw kon elk moment haar zelfbeheersing verliezen, dacht Isabel. Overwij daarentegen zat onverschillig op zijn stoel en keek regelmatig om zich heen. Hij verveelde zich duidelijk. Van schaamte of enig schuldgevoel leek hij geen last te hebben.

Janzen was inmiddels bij de strafmotivering beland. 'De rechtbank veroordeelt de verdachte tot een gevangenisstraf van negentien maanden waarvan vijf maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaar.' Isabel had haar goed ingeschat, want de moeder van Harry stond bruusk op. Ze kon haar woede niet meer inhouden. Haar gezicht liep rood aan. 'Zijn jullie soms helemaal gek geworden?!' Haar schelle stem sneed door de ruimte.

'Ruim een jaartje zitten voor een poging tot moord met beroving? In wat voor een land leef ik in godsnaam?!'

Haar trillende wijsvinger priemde in de richting van de man die haar zoon had mishandeld. Haar machteloze blik richtte zich op Albert Janzen die strak voor zich uit keek.

'Durft u dit aan mijn kreupele zoon te vertellen, meneer?' In het woord 'meneer' klonk ontsteltenis en minachting door. 'Hebt u de moed om hem recht in zijn ogen te kijken en te zeggen dat de junk die zijn leven heeft verwoest maar veertien maanden achter de tralies hoeft door te brengen?'

Ze knikte kort met haar hoofd naar de dader. 'Zorgt u er soms ook voor dat zijn uitkering door blijft lopen als hij in de bak zit? En na afloop van zijn straf een reisje op kosten van de staat naar de tropen in het kader van een resocialisatieproject?'

Ze balde beide vuisten.

'Is dit recht?' vroeg ze zich vertwijfeld en op luide toon af. 'Nee, dit is onrecht!'

Janzen knikte nauwelijks waarneembaar naar de bewaker die bij de deur stond. De man kwam meteen in actie. Hij liep naar de vrouw die

steeds verder over haar toeren raakte en pakte haar stevig bij haar linkerarm.

‘Kalmteert u alstublieft,’ mompelde hij binnensmonds. ‘Komt u maar met mij mee.’ Het was een bevel dat amper als een verzoek werd uitgesproken. De vrouw deed nog een poging tot verzet toen ze naar de uitgang van de rechtszaal werd geëscorteerd. Het was overduidelijk dat ze nog niet klaar was met haar verhaal.

‘Jullie zijn een stelletje incompetente schoften!’ schreeuwde ze bij het verlaten van de ruimte. ‘Ooit komen jullie zelf voor een rechtbank te staan. Reken er maar op dat die uitspraak minder mild is.’ Voordat de bewaker haar definitief afvoerde, draaide ze haar hoofd nog eenmaal om.

‘Tuig zijn jullie. Tuig van de richel.’ Een vuurrood hoofd was het laatste wat de aanwezigen van haar zagen.

Isabel zag vanuit haar ooghoek hoe haar collega’s en de griffier stoïcijns voor zich uit keken. Iemand die nu de zaal binnenkwam kon onmogelijk vermoeden dat er zojuist een incident had plaatsgevonden. In een flits vroeg ze zich af of dit ook voor haar gold. Was ze inmiddels ervaren genoeg om zo’n uitbarsting schijnbaar onberoerd te ondergaan?

Ze had wel de tirades van de vrouw willen onderbreken met een verweer dat er zoveel overwegingen meespeelden die hadden geleid tot de uiteindelijke beslissing. Een uitspraak was een optel- en aftreksom van factoren. Het was maar goed dat ze niet in discussie was gegaan met de moeder van het slachtoffer. Dat zou onprofessioneel geweest zijn. En dat was precies waarom Herman Hoogland haar wilde spreken, wist ze nu bijna zeker. Tijdens een proces had ze ergens een fout gemaakt die ze in haar enthousiasme niet eens had opgemerkt. De voorzitter was het voorval natuurlijk niet ontgaan en hij had dit naar Hoogland doorgespeeld.

Over een halfuur was deze zitting voorbij. Daarna zou ze zich gaan opfrissen en voorbereiden op het gesprek met de president van de rechtbank. Haar maag kwam langzaam in opstand tegen dat vooruitzicht.

2

Isabel haalde diep adem door haar neus en blies de lucht traag door haar mond uit. Haar hoofd was helder, de knoop in haar maag was kleiner. Ze rechte haar rug en spande onbewust haar spieren. Ze was klaar voor de confrontatie met Herman Hoogland.

Toen de afhandeling van het proces in de raadkamer achter de rug was, had zij als eerste de ruimte verlaten om haar toga weg te hangen in haar kledingkast. Daarna was ze naar het damestoilet gelopen. Een onbestendig gevoel danste in haar hoofd, schuurde haar keel en lag als een blok op haar maag. Hoezeer ze Albert Janzen ook respecteerde op zijn vakgebied, op het menselijk vlak had hij tekortkomingen die haar niet beviel. Janzen had het optreden van Harry's moeder afgedaan als een voetnoot. Toen haar onstuimige actie in de raadkamer ter sprake kwam, had Isabel minachting in zijn ogen gelezen. Macht versus onmacht, adel versus plebs. Het was een momentopname, maar zijn reactie betekende voor haar evenveel als zijn degelijke optreden in de rechtszaal.

Haar teleurstelling en verontwaardiging maakten haar wel strijdbaar. Dat kwam goed uit voor het gesprek dat ze met Hoogland moest voeren.

Terwijl ze voor de spiegel haar kapsel in orde bracht, keek ze zichzelf met zelfvertrouwen in de ogen. Ik heb geen onherstelbare fouten gemaakt. Mocht dit toch het geval zijn, dan is het onbewust gebeurd en ben ik prima in staat om mezelf te verdedigen. Ik ben achtendertig jaar oud, gelukkig getrouwd, moeder van een prachtige dochter en sinds twee jaar beëdigd rechter. Raak ik in de war als de president van de rechtbank mij verzoekt om op zijn kantoor te komen? Kom op! Ik ben geen stagiaire

vlak voor haar eerste beoordelingsgesprek met de strenge chef. Na dat staaltje arrogantie van Albert Janzen moest niemand van haar mannelijke collega's het in haar bijzijn wagen om misplaatst machogedrag te vertonen. Ze streek de lichte plooiën uit haar mantelpakje. Opgepept verliet ze het toilet.

Isabel klopte op de deur van Herman Hooglands kantoor. Toen ze een antwoord hoorde, duwde ze de klink naar beneden en liep naar binnen. Het was alsof ze in een heel andere wereld stapte. Bezoekers van deze kamer waanden zich direct in het verleden. De inrichting van het kantoor verdrong elke associatie met de moderne torenflat waarin ze zich bevonden. In de kamer hing een deken van muffe sigarenlucht, strenge regelgeving en rijkdom. Ze knipperde met haar ogen.

Tegen beide wanden stonden eikenhouten boekenkasten die gevuld waren met dikke rechtsboeken. Het merendeel van deze werken ademde een eeuwenoude sfeer uit. Deze collectie was ongetwijfeld uniek en had een aanzienlijke waarde.

Herman Hoogland zat achter een imposant bureau, waarop een enorme stapel dossiers lag.

Hij stond op en schonk Isabel een warme glimlach.

'Hallo, Isabel. Fijn dat je zo snel kon komen.'

Met een weids gebaar vroeg hij haar om plaats te nemen.

'En? Prettig gewerkt met Einstein? Is hij nog steeds zo punctueel?'

Isabel knikte. 'Op het gebied van de procesgang in het algemeen steek ik veel op van Janzens werkwijze,' antwoordde ze neutraal. Ze had geen idee waarom ze hier was ontboden en hield zich daarom op de vlakte.

'Albert is een vakman,' beaamde Hoogland. 'Een rechter van de oude stempel, een uitstervend ras.' Hij haalde nonchalant beide schouders op. 'Dat soort vaklui moet je hebben, maar ook de rechterlijke macht moet met zijn tijd meegaan.'

Hij pakte een dossier van de grote stapel en legde het voor zich neer. Hierna keek hij Isabel recht in de ogen. 'In dat kader moet je dit gesprek

zien. Ook in ons beroep is de vergrijzing een serieus punt aan het worden. Rechters die in de bloei van hun carrière door het bedrijfsleven worden weggeplukt, het ministerie van Justitie dat versterking zoekt in eigen gelederen. Afijn, je weet wel wat ik bedoel. Het is niet meer het beroep van vroeger dat maatschappelijk enorm aanzien genoot. Het enige wat nu schijnt te tellen is geld. En wat dat betreft kunnen wij eenvoudigweg niet concurreren met de vrije markt en de hogere functies op de ministeries.'

Isabel bleef hem aankijken. Ze begreep wat hij bedoelde, maar zag het verband niet met haar aanwezigheid in dit kantoor. Wel werd het haar inmiddels steeds duidelijker dat ze niet door Hoogland ter verantwoording was geroepen.

Hij opende het dossier dat voor hem lag.

'Dit is één van de justitiële dossiers die op 14 augustus worden vrijgegeven aan de rechtbank en de verdediging van Johan Vertongen.'

Hoogland zag dat Isabel fronste.

'Ik weet wat je denkt,' ging hij verder. 'Deze zaak stond gepland voor begin december.' Hij sloot het dossier en legde het weer terug op de stapel.

'Verleden maand heeft de advocaat van Vertongen mij schriftelijk verzocht de datum van het proces te vervroegen. Van dit soort verzoeken krijg ik er inderdaad tientallen per jaar. Een ziek familielid, begrafenis in het buitenland, dreigende faillissementen, je kunt het zo gek niet bedenken met welke redenen ze komen om hun proces maar naar voren te halen. In negenennegentig van de honderd gevallen wijs ik die aanvragen af.'

Hij wees naar het dossier dat daarnet op zijn bureau had gelegen.

'In het geval van de zaak Vertongen liggen de verhoudingen anders. Het is ook in óns voordeel wanneer we de zaak vervroegen.' Hij glimlachte triomfantelijk.

'Vanaf de tweede week van januari zitten we tot aan de zomer praktisch vol. Elk oponthoud tijdens het proces zal voor problemen in de planning

zorgen. Komt de rechtbank er binnen de vastgestelde periode niet uit, en dat is heel goed mogelijk, dan volgt er een hervattingsdatum die we nauwelijks aan de verdediging kunnen verkopen. Vertongen zou dan bijna twee jaar in afwachting van zijn berechting zijn.'

Isabel knikte. 'Dat is lang, maar zeker geen unicum.'

'Ik ben op de hoogte van de jurisprudentie, Isabel.'

'Ik wilde niet...'

'Dat weet ik, het was maar een grapje.' Met een snel gebaar wuifde hij het weg.

'Ons voordeel zit in de aanstelling van de rechters die op deze zaak worden gezet. Omdat er sprake is van tijdsdruk, wil ik jonge, enthousiaste mensen in plaats van ervaren rechters die zichzelf in de loop der jaren toch een gemoedelijk tempo hebben aangeleerd. De officier van justitie heeft zich vanmorgen akkoord verklaard met de nieuwe datum.' Hij boog naar voren en stak haar zijn rechterhand toe.

'Gefeliciteerd, dit wordt jouw eerste grote zaak.'

Verrast accepteerde ze zijn handdruk. Dit is een belangrijke stap in mijn carrière, ging het door haar heen. Een proces waarbij het op het scherpst van de snede zou gaan.

'Bedankt voor deze kans,' sprak ze op bedeesde toon.

'Graag gedaan,' antwoordde Hoogland. 'Als iemand aan een grote zaak toe is, ben jij dat wel, Isabel.'

Na deze lovende woorden stond ze op en liep naar de deur. Voordat ze deze wilde openen, schoot haar iets te binnen. Ze draaide zich om.

'U had het over jonge rechters die een kans krijgen. Maar wie zit de rechtbank dan voor?'

Hoogland keek haar even verbaasd aan. Hij probeerde in te schatten of hij deze opmerking al dan niet serieus moest nemen. Toen ze hem echter onbewogen bleef aankijken, schudde hij met zijn hoofd.

'Wie de rechtbank tijdens de zaak Vertongen gaat voorzitten?' vroeg hij zich hardop af. Hierna liet hij bewust een stilte vallen.

'Jij wordt de voorzitter van de rechtbank, Isabel.'

3

Koen Sanders legde zijn hand op de bovenarm van zijn schoonvader. ‘Wil je iets drinken?’ Hij glimlachte veelzeggend. ‘Ik heb een uitstekende cabernet sauvignon staan.’

De twinkeling in Willem Boumans ogen was die van een connaisseur wiens passie ter sprake werd gebracht.

‘Zuid-Afrikaans?’ vroeg hij. ‘Zo’n licht kruidig rood wijntje...’ Als groot liefhebber greep hij elke gelegenheid aan om van zijn favoriete drank te genieten. Sinds zijn vervroegde pensionering nam hij dagelijks een glas wijn.

‘Ach, waarom niet? Aan rode wijn is nog nooit iemand gestorven. Datzelfde geldt voor witte,’ grijnsde hij. Zijn vrouw Margreet, Isabel en Koen lachten plichtmatig. Ze kenden die grap nu wel.

Koen stond op en liep naar de keuken. In het langslopen wierp hij een snelle blik op de halfvolle glazen van Isabel en Margreet. Zij dronken mineraalwater. Zijn vrouw omdat ze fris wilde blijven, zijn schoonmoeder omdat ze nog moest rijden.

Willem keek op zijn horloge. ‘Hoe laat moet Bibi tegenwoordig naar bed?’ Met ‘tegenwoordig’ doelde hij op de zomervakantie die afgelopen week was begonnen.

‘Negen uur,’ antwoordde Isabel. ‘In de vakantie mag ze een uurtje later.’ ‘Ik neem aan dat daarover flink is onderhandeld,’ zei Margreet. ‘Ik kan me namelijk haar moeder nog herinneren toen ze negen jaar oud was...’

Isabel trok een quasiverongelijkt gezicht. ‘Toe nou mama, mijn vriendinnetjes mogen allemaal tot tien uur opblijven!’

In Margreets zucht klonk melancholie door. Even was ze weer terug in het verleden. De tijd waarin haar dochters nog door het huis drentelden. Geluiden die ze toen soms als irritant ervoer, klonken haar nu als muziek in de oren. Ze had steeds vaker heimwee naar vroeger.

‘Dus je weet nog precies hoe je kon doordrammen,’ antwoordde Margreet een beetje afwezig. ‘Om over je zus maar te zwijgen,’ voegde ze er in een adem aan toe.

‘Bij haar vergeleken was ik een zoet meisje,’ zei Isabel.

‘Isolde is twee jaar ouder,’ zei Koen. Hij was terug met een fles rode wijn en twee glazen. ‘Op die leeftijd scheelt dat een slok op een borrel.’

‘Laten wij het maar bij wijn houden,’ grapte Willem die uitkeek naar zijn glas wijn.

Koen schonk het glas van zijn schoonvader bijna tot aan de rand vol. Zelf nam hij een bescheiden hoeveelheid. Hij was geen drinker. Enkel bij speciale gelegenheden zoals vandaag dronk hij weleens alcohol. Bij voorkeur wijn, dat viel niet zo zwaar.

‘Op de eerste grote zaak van rechter Isabel Bouman,’ zei Willem trots en hief zijn glas.

‘Dat er nog maar vele mogen volgen,’ viel Koen hem enthousiast bij en hij nam een slok. Willem Bouman gaf zijn dochter eerst een vette knip-oog en nam daarna twee flinke teugen. Niet veel later zat er nog maar een bodempje rode wijn in het glas.

Isabel stond op. ‘Ik ga Bibi halen. Dan kan ze nog een halfuurtje bij ons zitten.’

‘Maak daar maar een uurtje van, lieverd,’ klonk het op vaderlijke toon. ‘Die kleine vindt het heerlijk om met opa te keutelen.’ Daarna knikte hij tevreden naar Koen die zijn glas volschonk.

Isabel liep de trap op. Het gekraak hoorde bij de authentieke sfeer die het huis uitademde: vermoeid, maar nog lang niet versleten. De derti-gerejarenvilla was een droom die anderhalf jaar geleden was uitgekomen. Hiervoor hadden ze hun twee-onder-een-kapwoning in Muiden

met alle liefde verkocht. De hoge hypotheek was een last, maar die woog niet op tegen het woongenot dat ze hier hadden. Moderne keuken, eet- en huiskamer, vijf slaapkamers, op elke verdieping een toilet, en een grote tuin. Daarbij kwam dat de wijk weliswaar onder Bussum viel, maar een wereldje op zich was. Brede lanen en veel groen. Heel veel groen. Rust was het sleutelwoord. Een ideale plek om te wonen en je kind op te laten groeien. Toen bleek dat ze het financieel rond konden krijgen, was de beslissing snel genomen. Hier wilden ze leven en oud worden. Op zwoele zomeravonden in het gras naar de sterren kijken, in de serre naar het ritme van de vallende regen luisteren, met Bibi over de aangrenzende hei banjeren.

Isabel nam de volgende trap, die uitkwam op de zolder. Hun au pair Anna had daar haar onderkomen. Ruim elf maanden geleden was de eenentwintigjarige Zweedse hier gekomen. Na een wat stroeve start was ze langzaam maar zeker deel van het gezin uit gaan maken. Bibi was inmiddels dol op haar. Helaas liep het éénjarig contract van Anna deze maand af. Dan ging ze terug naar Zweden om te studeren. Bibi had het daar moeilijk mee, hoe voorzichtig en duidelijk ze het haar ook probeerden uit te leggen. Omdat het moeilijk zou zijn Bibi aan een nieuwe au pair te laten wennen en omdat ze weer een jaartje ouder was, overwogen ze om na Anna geen nieuwe au pair meer in te huren. De band die Bibi met haar had opgebouwd was eigenlijk te sterk om te verbreken. Isabel klopte op de deur. Ze wachtte tot ze Anna 'binnen' hoorde zeggen voordat ze de kamer betrad. Bibi zat naast haar grote vriendin op het bed. Tussen hen in lag een plaatjesboek met hier en daar wat tekst. 'Hallo! Bibi gaat erg best met haar Engelse les,' zei Anna opgewekt. 'Gaat erg goed met haar Engelse les,' verbeterde Isabel routineus. Toen Anna bij hen kwam wonen had ze aangegeven dolgraag Nederlands te willen leren. Het gezin zou haar corrigeren bij fouten. Maar Anna beheerste de basis al snel en Koen en Bibi waren het er samen over eens dat Anna inmiddels uitstekend Nederlands sprak. Na verloop van tijd was Isabel de enige die de au pair nog op grammaticale fouten wees.

'I am learning English,' zei Bibi met een duidelijk accent en serieuze gezichtsuitdrukking. *'And I like it.'*

Isabel kuste Bibi op haar wang. 'Ik ben hartstikke trots op je.' Ze gaf Anna een snelle knipoog en vormde met haar lippen het woord 'bedankt'. Hierna pakte ze Bibi bij haar hand.

'Ga je mee naar beneden? Dan mag je nog een halfuurtje bij opa en oma zitten.'

Bibi's vertwijfelde blik ging van het leesboek naar Anna. De au pair speelde echter goed op de situatie in.

'Morgen gaan we weer verder, oké? Jij gaan nu naar opa en oma. Dat is leuk.'

Bibi stemde in en Isabel hield bewust haar mond. Samen met Bibi liep ze de trap af. Bij elke tree die kraakte, trok Isabel een raar gezicht.

'Spoken,' zei Bibi keer op keer. Een grapje waarvan ze maar geen genoeg kon krijgen.

De lollige stemming verdween zodra ze de woonkamer binnenkwamen. Het vertrouwde geroezemoes was er niet meer. Een drukkende stilte werd onderbroken door een licht gerochel. Wat Isabel zag, benam haar de adem. Haar vader lag half onderuit op de bank. Het ging helemaal niet goed met hem.

'Bel 112,' zei Koen die naast haar vader zat. In zijn stem klonk opkomende paniek door.

Isabel was met drie grote stappen bij de bank. Haar vader ademde zwaar. Het bloed was uit zijn gezicht weggetrokken en hij zweette overmatig.

'Papa, wat is er aan de hand? Papa...'

'Een hartaanval, verdomme,' siste Koen. 'Tenminste, dat denk ik. Bel het alarmnummer.'

Verstijfd van schrik keek ze naar de hulpeloze blik van haar vader.

'Nu, Isabel,' spoorde Koen haar aan. 'Nu!'

In een trance liep ze naar de telefoon en drukte de rode toets in. Terwijl de telefoniste tegen haar sprak, zag ze hoe haar moeder voor zich uit

staarde. Ze leek versteend, totaal van de wereld. Haar mond was half geopend, alsof ze iets wilde zeggen maar de woorden haar niet te binnen wilden schieten.

‘Het duurt minstens een kwartier,’ zei Isabel met haar hand op de hoorn. ‘Er moet een ambulance uit Huizen komen.’

Koen schudde zijn hoofd onbeheerst. ‘Dat duurt te lang...’ Hij nam de beslissing in een fractie van een seconde. ‘We brengen hem zelf. Zeg maar dat we eraan komen. Ziekenhuis Gooi Noord. We zijn er over tien minuten.’

Isabel herhaalde zijn woorden tegen de telefoniste en verbrak de verbinding. Samen met Koen ondersteunde ze haar vader die nauwelijks op zijn benen kon staan.

‘Het komt goed, papa,’ fluisterde ze. ‘Heus, het komt...’

Bibi stond recht voor hen. Met grote ogen keek ze angstig naar haar opa die als een lappenpop tussen haar ouders hing. Koen reageerde als eerste.

‘Margreet, wil jij met Bibi naar de zolder gaan en aan Anna snel uitleggen wat er aan de hand is? Bibi blijft bij haar. Wij nemen contact op.’ In afwachting van een antwoord, deed hij een stap naar voren. Omdat de reactie uitbleef, verhief Isabel haar stem.

‘Mam, gaat het? Kom, sta op en breng Bibi naar boven!’

De stemverheffing van haar dochter deed Margreet Bouman opschrikken uit haar apathische houding. Ze liep naar Bibi toe en pakte haar kleindochter bij de hand.

‘Kom, we gaan naar Anna,’ sprak ze op fluisterton. In eerste instantie reageerde Bibi niet. Ze bleef naar haar opa staren. Toen Margreet haar voorzichtig maar beslist met zich meetrok, gaf ze toe en liet zich door haar oma mee naar de zolder nemen.

‘We komen straks weer terug, lieverd,’ zei Isabel. Ze verbeet haar tranen. ‘Opa voelt zich niet lekker. Wij brengen hem even naar de dokter.’

‘Dag opa, word maar snel beter,’ zei Bibi terwijl Margreet haar voorttrok.

Koen en Isabel droegen Willem Bouman naar de auto en legden hem op de achterbank. Ze wachtten gespannen op Margreet die verrassend snel terugkwam. Ze wurmde zich op de achterbank en legde het hoofd van haar man in haar schoot. Met haar linkerhand aaide ze door zijn grijze haren.

Koen gaf gas. Twaalf minuten later stonden ze voor de ingang van het ziekenhuis. De reeds gealarmeerde broeders ving hen op. De twee mannen werkten snel. Willem Bouman werd op een brancard gelegd en het ziekenhuis binnengereden. De achterblijvers konden niets anders doen dan toekijken en hopen op een goede afloop. Het zenuwslopende wachten begon.

Suzanne Vermeer

De vlucht

A.W. Bruna Uitgevers

Er hangt een waas voor mijn ogen. Alleen als ik een paar maal knipper lost het op. Voor even zie ik de omgeving scherp; een sprookjesland-schap. Die handvol heldere seconden bewonder ik de details en veraf-schuw ze gelijktijdig.

Vanaf de rots waarop ik lig is het uitzicht adembenemend. Een vaal maanschijnsel bezorgt de opperhuid van de zee een extra tint. Staalblauw is echter een schutkleur die contrasteert met een substantieel deel van het leven dat het herbergt. Het suggereert een glasheldere habitat, gedecoreerd met springende dolfijnen. Een wereld waarin koddige wezens met hun lichaamstaal de grauweheid van het dagelijkse bestaan bespotten.

Diepzwart zou waarheidsgetrouwer zijn geweest. De donkere tegenpool als synoniem voor de dood, een essentieel onderdeel van het leven zelf. Blauwe golven zijn immers verkenners van ontoegankelijke dieptes waarin de enige lichtpuntjes fluorescerende zeemonsters zijn.

Laat ik vooral de gekartelde driehoeken niet vergeten. Symbool voor bloeddorst, belichaming van onze angst. In deze zee heb ik ze echter nog nooit gezien. Wel op het aangrenzende stuk land.

Aan mijn linkerkant blinkt de nacht uit in glitter. Smakeloos neonlicht attendeert in duizendvoud op vertier. Om dit te benadrukken knippert het onophoudelijk. De boodschap wordt op een niet mis te verstane wijze gebracht; hier is wat je zoekt. In deze wereld worden al jouw verlangens en fantasieën werkelijkheid. Cruciaal is hoe goed je zoekt en hoe graag je wilt. Over de prijs worden we het wel eens. Later.

Alle kleuren van het spectrum zijn vertegenwoordigd. Rood en wit overheersen. Liefde en onschuld. Een meer flagrante schending van

goed fatsoen is nauwelijks voor te stellen. Mij lukt het in elk geval niet. Ik ben er dan ook geweest. Geloof me, dat scheelt enorm.

Een zwoel briesje glijdt langs mijn wang. In de verte brengen krekels een serenade aan iedereen die daarvoor openstaat. Onder mijn voeten zingt de branding een oneindig couplet.

Ondanks mijn verwondingen beleef ik de details intens. Ervan genieten is wat anders, dat staat mijn geest niet toe. Ik observeer en sluit geen mogelijkheid meer uit. De wonderschone omgeving heeft namelijk onderdak geboden aan bedrog, hebzucht... en moord.

Het briesje kan de voorbode zijn van een orkaan, een nest adders kan het stemgeluid van de krekels nabootsen en het aritmische geluid van de zee zou zomaar tot de ouverture van een tsunami kunnen behoren. Niets is wat het lijkt. Wat dat betreft heb ik mijn lesje wel geleerd.

Zelfs in dit zogenaamde paradijs tikt de klok door. Het subtropische decor vervaagt. De pijn in mijn lichaam verhevig. Het bloed dat uit mijn armen en benen stroomt is donkerrood. Althans, zo lijkt het. Het kan ook bruin of roze zijn. Ik vertrouw niets of niemand meer. Zelfs mijn eigen lichaam niet.

Ik denk dat ik adem. Mijn op- en neergaande borstkas zou daarvan het bewijs kunnen zijn.

Ik leef. Tenminste, daar lijkt het op.

Of ik het overleef is een tweede.

Twee maanden eerder

1

Met een glimlach rond haar mondhoeken liep Dagmar Vredeling het bruine café De Derde Oktober binnen. Zoals gewoonlijk was het op dit tijdstip afgeladen met studentikoze types en verlate toeristen die in de gezellige Havenwijk bleven hangen. Echte studenten zag je in dit specifieke deel van Leiden nauwelijks. Dit had niets met de sfeer te maken, maar alles met de prijzen die de eigenaar van dit café zijn clientèle rekende. Een biertje kostte hier het drievoudige van wat je er in de verderop gelegen studenten kroegen voor moest betalen.

Ze schuifde tussen een kwartet blazers door en knikte vriendelijk toen het viertal haar goedenavond wenste. Gelijktijdig ontweek ze handig het opspattende bier uit het glas van een druk met zijn handen sprekende man, die direct zijn verontschuldiging aanbood. Ze wuifde deze lachend weg. Als stewardess was je een groot gedeelte van de vlucht bezig met het vermijden van vlekken op je uniform. Na vijf jaar in dit vak was het een tweede natuur voor haar geworden.

Vanuit haar linkerooghoek ving ze een glimp op van Tessa Landgraaf, een nagelstyliste die in de aangrenzende wijk Marewijk een goedlopende beautysalon runde. Naast de donkergrenen lambrisering en koperen stormlantaarns, behoorde Tessa tot het levende meubilair van De Derde Oktober. Elke minuut die zij vrij kon maken bracht ze door in dit bruine café. Haar trouwste kroegmaten waren een glas Baileys en een pakje Marlboro. Blijkbaar voerde ze een innige conversatie, want de rookpluimen die haar felrode lippen verlieten streken over het gezicht van haar gesprekspartner. De man ondervond hiervan geen hinder, of wist dit bekwaam te maskeren.

Dagmar probeerde met een zwaaiende linkerhand Tessa's aandacht te trekken. Een lastige opgave, aangezien het uitgaansvolk hoofdzakelijk

mannen betrof die dicht op elkaar stonden. Het merendeel stak een kop boven haar uit, waardoor het toch al beperkte uitzicht tot claustrofobische afmetingen werd verkleind.

Na twee vruchteloze pogingen reageerde haar kroegkennis. Op extroverte wijze lachte Tessa haar breeduit toe om aansluitend haar mond en ogen wijd open te sperren. Het Tessiaanse gebaar waarin een scala van emoties ongecensureerd hun gang konden gaan. Het schoot Dagmar te binnen dat het een kunst op zich was om verbazing, uitgelatenheid en hartelijkheid in één gezichtsexpressie te uiten. Een gedachte die ze meteen liet varen. Je moest Tessa gewoon nemen zoals ze was. Een gezellige flapuit die het leven verre van serieus nam.

Terwijl ze Tessa's blik vasthield, verscheen er een vragende uitdrukking op haar gezicht. Om dit te benadrukken haalde ze beide schouders op. Haar lippen articuleerden een vertrouwde naam voor de stamgasten van De Derde Oktober.

'Ruben?'

Tessa knikte. De lange nagel van haar linkerwijsvinger wees gedeicideerd naar de achterste tafel in het pand. Een theatrale knipoog volgde, waarna ze zich weer tot haar gesprekspartner richtte. Dagmar bedankte haar met een opgestoken duim en baande zich voorzichtig een weg door het opeengepakte volk.

Terwijl ze de door Tessa aangewezen plek naderde, zag ze een glimp van Ruben. Hij zat aan het uiteinde van een gelagtafel die door de eigenaar zo ver mogelijk achter in het pand was gezet. Hierdoor moest zij nu voetje voor voetje in Rubens richting schuifelen.

'Dit is het beste nieuws van de dag,' zei Ruben op het moment dat zij zich om het laatste obstakel, een man met een indrukwekkende bierbuik, had gewerkt. Hij stond direct op en schonk haar een stralende glimlach die werd gevolgd door een kus. Na een snelle blik op zijn horloge keek hij haar schalks aan.

'Tien voor zeven. Dat wil zeggen dat zowel onze geliefde vliegmaatschappij als de nationale spoortrots voor de verandering geen vertragingen heeft opgelopen.'

Hij maakte een weids gebaar naar de barkeeper.

‘Twee bier en een rode wijn, John. Wij hebben wat te vieren!’

Met zijn rechterhand tikte hij de man die naast hem zat op diens linker-schouder.

‘Doe mij een lol, Eef en schuif wat op.’

Stamgast Eef deed wat hem werd gevraagd. Dagmar nam plaats. Ruben wees kort met zijn linkerwijsvinger naar de man die tegenover haar zat.

‘Dit is Mart Bogaert van MFW, hij probeert bij onze catering een voet tussen de deur te krijgen.’ Een grijns volgde. ‘En hij is aardig op weg.’

Bogaert stond op en stak zijn rechterhand uit.

‘Goedenavond, mevrouw.’ De formele begroeting strookte met zijn kle-
ding. Donkerblauw pak, wit overhemd en een bordeauxrode stropdas.

Een vertegenwoordigersoutfit die min of meer in contrast stond met
Rubens beige colbert met daaronder een getailleerd lichtroze overhemd.

Donkere jeans en zwartleren instappers completeerden zijn casual look.

‘Hallo,’ antwoordde Dagmar, om daar vragend ‘MFW?’ aan toe te voe-
gen.

‘Multi Food Weert,’ verduidelijkte Bogaert direct. ‘Op dit moment is
een van onze speerpunten de catering bij vliegmaatschappijen. Wij
doen ons uiterste best ons product daar te introduceren.’

‘Mede daarom zit “ons” Mart nu hier,’ grapte Ruben.

‘Dat zeggen ze alleen in Brabant,’ verbeterde Dagmar met een glimlach.

‘Onder de grote rivieren valt alles onder België, lieverd.’

Mart Bogaert grinnikte geforceerd. Hierna stak hij beide handen
omhoog. ‘Als ons product een kans krijgt, verklaar ik plechtig dat over-
al in Zuid-Nederland onvervalst Vlaams wordt gesproken.’

Het daaropvolgende kwartier spraken ze voornamelijk over hun werk-
zaamheden. Mart vertelde wat grappige anekdotes uit het vertegen-
woordigersvak en Ruben legde een paar absurde kreten op tafel die
onder managersjargon vielen. Dagmar hield het eenvoudig. Toen zij
aan het woord was liet ze doorschemeren dat het leven van een steward-
dess weinig glamour bood. Als je het toch met iets moest vergelijken,
dan hield haar werk het midden tussen dat van een serveerster en een

hostess. Van een sterrenrestaurant of een keurige sociëteit, welteverstaan. Mart lachte spontaan, Ruben schudde quasi-misnoegd met zijn hoofd.

‘Mooi, intelligent en bijdehand. Een zeldzaam verbond.’ Hierna trok hij een ernstig gezicht. ‘Dit houdt in dat ik ernstig uit moet gaan kijken. Voor je het weet is zij verantwoordelijk voor de inkoop van de catering en serveer ik drankjes op tien kilometer hoogte.’

Mart lachte iets te luid, om aansluitend demonstratief zijn schouders op te halen.

‘De kans is dan wel groot dat de vertegenwoordigers jullie kantoor op Schiphol platlopen.’

Rubens lichaamstaal veranderde in een fractie van een seconde. De omslag was opmerkelijk. Zijn redelijk joviale houding had plaatsgemaakt voor een priemende blik die zich dwars door Mart heen leek te boren. Zijn uiterlijk veranderde van aantrekkelijk naar ijsig.

‘Dat gebeurt allang, Mart,’ sprak hij monotoon. ‘Daarvoor hebben wij echt geen knappe meiden nodig die als lokaas dienen.’

Mart schrok zichtbaar van deze opmerking die als een terechtwijzing klonk. Hij mat zich een schaaпachtige grijns aan om hiermee te redden wat er nog te redden viel.

‘Ik maakte maar een geintje.’ Om dit te benadrukken legde hij zijn handen op de tafel. Beide handpalmen wezen naar boven.

Ruben bleef hem drie seconden strak aankijken. Daarna zei hij: ‘Ik ook.’ Zijn mondhoeken krulden in een schalkse glimlach.

‘Daar had ik je mooi te pakken, nietwaar?!’

De grijns van Mart stond bol van opluchting. Ter bevestiging schudde hij heftig met zijn hoofd.

‘Ik tuinde er vol in. Jij bent je roeping als acteur misgelopen.’ Hij trommelde met zijn vingers op de tafel en keek aansluitend opzichtig op zijn horloge.

‘Ik ga ervandoor. Met al die files kost het me nog minstens twee uur om thuis te komen.’

Ruben haalde nonchalant zijn schouders op.

‘Wie haalt het nou in zijn hoofd om in Venlo te gaan wonen?’ In zijn stem klonk geen spoortje van sarcasme door.

‘Het is wat minder gejaagd dan hier in het westen,’ antwoordde Mart en stak hem zijn rechterhand toe.

‘Voor mij een legitieme reden om er ver vandaan te blijven.’ Ruben schudde de vertegenwoordiger de hand, waarna Dagmar hetzelfde deed. Na een ‘Bedankt en tot ziens’ schuifelde Mart Bogaert door de menigte in de richting van de uitgang.

‘Ik vond dat je met Venlo wel wat ver ging,’ zei Dagmar toen de menigte de man uit het zuiden definitief had opgeslokt. Ruben maakte een kort wegwerpgebaar.

‘Daar moet je niet zo zwaar aan tillen. Trouwens, die vertegenwoordigers zijn echt wel wat gewend. Daarbij komt dat hij wat wil verkopen; ik ben de aardige jongen die in zijn vrije tijd naar die klantvriendelijke bullshit luistert.’

Dagmar knikte begrijpend. Het beste wat ze op dit moment kon doen, wist ze uit ervaring. Zo af en toe nodigde Ruben een vertegenwoordiger uit om na werktijd iets te komen drinken. Waarom hij dit deed was haar nog steeds niet duidelijk. Ooit had ze ernaar gevraagd en een nietszeggend antwoord gekregen dat haar bovendien werd toegesnuwd. Gelukkig kwamen dit soort afspraken maar sporadisch voor. Rubens prima donnagedrag stond haar tijdens die gesprekken namelijk tegen. Hij kreeg steevast een arrogante houding, een naar trekje waar hij in de dagelijkse omgang nauwelijks last van had. Ze had het leren accepteren. Tenslotte was niemand volmaakt.

Alsof het afgesproken werk betrof, liep de zaak na het vertrek van Mart Bogaert langzaam leeg. Toeristen en stamgasten die nog andere verplichtingen hadden hielden het voor gezien. Wat overbleef was de harde kern. Op zich nog een aanzienlijk aantal diehards die gezamenlijk een gezellige sfeer creëerden.

Een halfuur nadat de betrekkelijke rust was weergekeerd, maakte Ruben zich los van een gesprek dat hij met drie kennissen voerde. Vijf passen later stond hij naast Dagmar die met een clubje vrouwen een

onderwerp besprak met een hoog giechelgehalte. Terwijl hij zijn arm om Dagmars schouder legde, schonk hij haar gezelschap een jongensachtige glimlach.

‘Gaat het weer over Brat Pitt, dames? Of is George Clooney ditmaal het haasje?’

‘Zeg maar gerust “de lul”’, flapte Carla Verhoeven eruit. Haar hilarische gelach dat daarop volgde veroorzaakte een kettingreactie. Aangemoedigd door het maffe gedrag van Carla en de nodige glazen wijn lagen de vrouwen in een deuk.

Ruben zag het met rollende ogen aan. Hij boog schuin naar Dagmar toe. ‘Kom op, dan gaan we ergens een vorkje prikken.’ Hij moest zijn stem verheffen om boven het gierende kwintet uit te komen. Dagmar knikte, waarna het haar tien minuten kostte om afscheid van de aangeschoten vriendinnenclub te nemen.

Een kwartier later stonden ze pas buiten. De weg naar de uitgang was vol met vrienden en kennissen die hen aanklampten voor een korte anekdote of een lollige opmerking. Een oponthoud dat hen eraan bleef herinneren dat ze tot de hechte familie behoorden die de stamgasten van De Derde Oktober vormden.

Met het sociale leven van Ruben de la Porte en Dagmar Vredeling was niets mis.

2

Dagmar liep de woonkamer binnen. Het parket onder haar voeten voelde koud aan. De nachttemperatuur was nog fris. Die trok zich niets aan van een beginnende zomer. Normaal gesproken zou ze rillen en haar badjas dichter tegen zich aan trekken. Op dit moment trok er bij elke stap een prettige tinteling door haar voeten en droeg ze enkel Rubens lichtroze overhemd.

Ze ging op de bank zitten en keek door het raam naar buiten. De omgeving oogde zoals ze zich voelde: alles was in harmonie. Een stralende maan voorzag het donkere water van een mystiek elan, waardoor de voormalige verdedigingslinie nog authentieker leek dan deze al was. Het heldere licht benadrukte de onregelmatigheden op de stam van een wilg. De talloze mondjes die zich hierdoor vormden lachten haar liefalig toe. Wonen aan de vestingrand van Leiden was een voorrecht. Helemaal als jouw optrekje in Pieterswijk stond.

De adem van de atmosfeer had meerdere verrassingen in petto. Het ene moment werd ze overvallen door dat typische gevoel van ouderwetse gezelligheid, terwijl een fractie later haar hart twee slagen oversloeg omdat een vlaag van hartstocht het vuur dat in haar brandde verder opstookte.

Ze wapperde met de voorkant van Rubens overhemd. Een koude luchtstroom gleed langs haar borsten. Een rilling volgde, kippenvel stak even de kop op. Daarna nam de innerlijke krachtbron de regie van haar hormonenhuishouding weer in handen.

Dagmar zuchtte. Een weldadige gevoel had bezit van haar genomen. In gedachten probeerde ze deze gewaarwording te omschrijven, maar die liet zich niet definiëren. Het overtrof de termen 'liefde' of 'geluk'. Het ging verder en was veelomvattender.

Haar blik viel op Rubens beige colbert dat slordig over de leuning hing van de leren fauteuil die schuin tegenover haar stond. Automatisch schoten haar mondhoeken omhoog.

Na een snelle hap in een trendy eetcafé waren ze direct in een taxi gesprongen die hen thuis had afgezet. Nog voordat de voordeur zich achter hen sloot, had Ruben haar omhelsd. Omdat dit met zo veel passie gepaard ging, diende de huiskamer slechts als tussenstation waar hij zijn colbert met een snelle beweging over de fauteuil wierp en zij haar jack op de grond liet vallen. Een halve minuut nadat ze het huis binnenkwamen, trokken ze elkaar in de slaapkamer de kleren van het lijf.

De vingers van haar rechterhand lieten de stof van Rubens overhemd nogmaals een paar keer snel op- en neergaan. Het werkte averechts. In plaats van de beoogde verkoeling drong de combinatie van zijn lichaamsgeur en zijn aftershave in haar neusgaten. De tintelingen in haar onderbuik verhevigden. Al haar zenuwen werden gebalsemd door een goddelijke substantie die hoogstwaarschijnlijk van een andere planeet kwam.

Terwijl haar ademhaling een hoog ritme aanhield, stond Dagmar op. Ze liep naar het raam en sprak zichzelf bestraffend toe.

‘Je bent 27 jaar oud... en je gedraagt je als een bakvis van zestien.’

Drie stappen later volgde: ‘Dit is belachelijk. Doe eens normaal.’

Terwijl ze de woorden uitsprak, wist ze al dat het helemaal niet belachelijk was. Dat ze zich gedroeg als een schoolmeisje na haar eerste tongzoen, had een reden. Nee, had honderden redenen. Vandaar dat ze gevoelsmatig op wolven liep.

Ze grinnikte om deze redenatie. Als iemand anders zo iets tegen haar zou hebben gezegd, dan had ze hem of haar ongetwijfeld begripvol aangekeken en in stilte uitgelachen. Nu het haarzelf overkwam, zag ze geen enkele reden om er ginnegappend over te doen.

Ter verdediging van haar bakvissengedrag voerde ze aan dat het hier natuurlijk wel ergens over ging. Dit was geen onenightstand waarvan je hooguit een paar dagen vlinders in je buik overhield. Ze kenden elkaar al twee jaar en woonden anderhalf jaar samen. Gezien hun historie op

het liefdesvlak was dit een prestatie van formaat. Zowel Ruben als zijzelf had nooit een relatie gehad die langer dan een halfjaar standhield. De factoren die hier debet aan waren kon je op de vingers van één hand tellen; het werk en alle randzaken die hun baan met zich meebracht. Zowel Ruben als zij maakte lange dagen, waarbij onregelmatige werktijden eerder als regel golden. Telde je daar het bijna heilige onafhankelijkheidsgevoel – of was het bindingsangst? – bij op, dan liet de uitkomst zich makkelijk raden. Voorlopig waren zij beiden, geheel vrijwillig, tot het vrijgezellenbestaan gedoemd. Een redenering die op de dag dat zij elkaar ontmoetten van alle logica werd ontdaan.

Tijdens een feestje van hun werkgever sloeg de vonk direct over. Toen de blik in zijn bruine ogen de hare kruiste, stond de wereld even stil. De bliksem was ingeslagen. Hij liep naar haar toe en stelde zich met de charmantste glimlach voor die zij ooit had gezien. Gevangen door zijn oogopslag en uitstraling stond zij als aan de grond genageld. In de verte attendeerde een stemmetje in haar hoofd om hooguit gematigde interesse te veinzen. Haar daaropvolgende houterige bewegingen en veel te uitgelaten manier van doen waren een parodie op die beoogde houding. Van het ene op het andere moment was ze als een blok voor hem gevallen.

De digitale cijfers van de dvd-speler gaven 04.47 aan. Ze was inmiddels een kwartier beneden. Ruben sliep, en dat wilde ze zo houden. Als ze in bed was gebleven zou dat onmogelijk zijn. Dan zou ze ongetwijfeld een scala van haar heftige gevoelens op hem hebben afgestraald. En of dat in het holst van de nacht nou wel zo'n goed idee was...

Dagmar glimlachte. Dit was iets wat mannen als een 'typisch vrouwending' classificeerden. Daarmee hadden ze weinig tot geen affiniteit. Te emotioneel, abstract en kwetsbaar. De mannen die om kwart voor vijf 's morgens moederziel alleen in de huiskamer gelukkig gingen zitten wezen, moesten nog uitgevonden worden. 's Nachts sliep je, of had je seks. Meer smaken bestonden niet.

Ze pakte Rubens colbert met de bedoeling het in zijn kledingkast te hangen. Normaal gesproken was hij een Pietje precies als het op kleding

aankwam. Hij had er een uitgesproken hekel aan om schoenen, sokken of in dit geval zijn colbert, te laten rondslingeren. In zijn uitgebreide garderobe had elk kledingstuk namelijk een eigen plekje. Dat het colbert desondanks slordig over de stoel hing, had met de hartstocht van de vorige avond te maken.

De verdikking in de binnenzak viel haar meteen op. Waarschijnlijk zijn portefeuille. Toen ze de zak aftastte en beter keek zag ze dat het iets anders was. Minder breed en dikker. Een enveloppe. Na enkele seconden van besluiteloosheid won haar nieuwsgierigheid het van de vertegenwoordiger van fatsoen die fluisterde dat het niet netjes was om in de spullen van een ander te snuffelen.

Terwijl ze in gedachten antwoordde dat 'die ander' haar geliefde was en zij niets voor elkaar achterhielden, pakte ze de enveloppe uit de binnenzak van het colbert. Hoewel de flap was dichtgeplakt, liet de inhoud zich makkelijk raden. Bankbiljetten. Aan de vorm te voelen waren het briefjes van vijftig euro. Het was eerder een constatering dan een gok, aangezien er tijdens haar werk dagelijks biljetten door haar handen gingen.

Ze sloot haar ogen. Waar het geld vandaan kwam leek voor de hand liggend. De achterliggende redenen daarentegen niet. De ideeën die spontaan opkwamen verwierp ze even snel als deze zich aandienen. Dat was giswerk.

Uiteindelijk stopte ze de enveloppe weer terug en legde het colbert over de fauteuil. Misschien zou ze er binnenkort met Ruben over praten. Misschien ook niet. Er trok een rilling over haar ruggengraat. Ditmaal was het van de kou, maakte Dagmar zichzelf wijs.

Op haar tenen verliet ze de woonkamer. De verontruste stemmen die in haar hoofd om aandacht vroegen, negeerde ze.

3

Er zijn van die dagen dat alles meezit, dacht Dagmar. En wat is het heerlijk als het jou af en toe ook eens overkomt. In gedachten lachte ze spontaan en heel erg luid. Een geestelijke ontlading die overigens niet van haar gezicht viel af te lezen. Dat zou de taxichauffeur naast haar zomaar kunnen afleiden. De man concentreerde zich op de weg en leek niet om een praatje verlegen te zitten. Zij had het druk genoeg met de gesprekken die zij met zichzelf voerde.

Vandaag was een werkdag uit duizenden. Eentje waarover je tussen de werkzaamheden aan boord wel eens nadacht. Speculeerde, kwam dichterbij in de buurt. Je hoopte dat het je ooit overkwam, maar gelijktijdig groeide het besef dat die kans miniem was. Tot vandaag dan.

Vanmorgen om vijf uur waren ze opgestegen met bestemming New York. Afhankelijk van de weersomstandigheden nam deze vlucht rond de acht uur in beslag. Ze hadden wind mee, turbulentie bleef uit en onder de passagiers viel geen wanklank te bespeuren. De ideale vlucht, dus. Twintig minuten eerder dan gepland landden ze op JFK International Airport.

Eenmaal uitgecheckt kwamen ze in het bemanningscentrum terecht. Het was de procedure om hier nog wat na te praten en gezamenlijk de bus te nemen naar hun hotel dat op een steenworp afstand van Times Square lag. De komende anderhalve dag zouden ze in *downtown* New York verblijven.

Aan de lichaamstaal van gezagvoerder Joost van de Velde was af te lezen dat er iets aan de hand was. Toen ze het bemanningscentrum binnen waren gekomen, had een andere piloot van hun maatschappij hem direct apart genomen. Uit diens snelle manier van spreken bleek

dat hij met een acuut probleem kampte. Van de Velde hoorde het aan, knikte een paar maal en riep een paar minuten later zijn eigen bemanning bij zich.

In korte bewoordingen vertelde hij dat een vlucht van hun maatschappij over anderhalf uur naar Amsterdam diende te vertrekken. Omdat een purser en een stewardess zich op het allerlaatste moment ziek hadden gemeld, werd het twijfelachtig of ze wel het luchtruim konden kiezen. Aangezien de bezettingsgraad van het personeel al aan de krappe kant was, ontstond er door het wegvallen van het tweetal een onderbezetting die amper verantwoordelijk was. Als ze op zeer korte termijn geen vervanging konden regelen, overwoog de dienstdoende gezagvoerder sterk om de vlucht te cancelen.

Van de Velde benadrukte snel niemand iets kwalijk te nemen als ze voor hun eigen dienstrooster kozen. Tenslotte stond er voor een intercontinentale vlucht plus retour een tijdschema van drie dagen. Tevens gaf hij aan dat gezagvoerder De Haan er persoonlijk voor garant stond dat degene die hen uit de brand hielp de retourvlucht als overuren betaald kreeg en een extra vrije dag kon opnemen. Hij stelde nogmaals dat het hier om een uitzonderlijke situatie ging, maar nood soms wetten brak. In dit geval die van de arbeidstijden.

Zij had meteen haar hand opgestoken. Anderhalf uur later was het vliegtuig opgestegen met bestemming Schiphol. De cockpitbemanning raffelde de vlucht in zes uur en twintig minuten af.

Op haar verzoek stopte de taxichauffeur bij de kruising Langegracht en Pelikaanstraat. Ze betaalde hem en stapte uit. De uitbundige groet die ongetwijfeld betrekking had op de ruime fooi, ging volledig langs haar heen. In gedachten was ze reeds in hun stamkroeg, zag ze het verbouwereerde gezicht van Ruben op het moment dat ze binnenkwam.

Hoewel haar voeten ieder moment een eigen leven konden beginnen, liep ze toch in een stevig tempo door. Zonder haar pas in te houden opende ze haar handtas, pakte een flesje Chanel en spoot een vleugje van het parfum in haar nek. Hiermee verdrijf ik in elk geval de ergste geursporen van een retourtje New York, dacht ze gekscherend. Tot haar

genoegen zag ze in haar reisspiegeltje dat de betrekkelijk dure mascara waar voor zijn geld gaf.

Het gevoel van thuiskomen omarmde haar toen ze De Derde Oktober binnenkwam. Het was er gezellig druk. Een enkele oogopslag vertelde haar dat het overgrote deel van de klanten uit stamgasten bestond. Het overbekende geroezemoes dat zo nu en dan door een lachuitbarsting werd overstemd, voelde aan als een warme, vertrouwde deken.

Eric Wevers en Ronald van Wateringen stonden recht in haar blikveld. Zo op het eerste gezicht voerden de architect en de bankmanager een verhit gesprek. Eric maakte drukke gebaren met zijn rechterhand, terwijl Ronald heftig met zijn hoofd schudde. Blijkbaar hadden zij haar vanuit hun ooghoek in de deuropening zien verschijnen, want ze onderbraken abrupt hun conversatie. Aansluitend maakten ze met gebarentaal duidelijk dat ze verheugd waren haar weer te zien. Terwijl haar ogen heen en weer flitsten, lachte Dagmar hen toe.

Het was lastig om tussen de haag van bekenden Ruben eruit te pikken. Daarvoor stonden de groepjes te dicht op elkaar geplakt. Ze deed drie stappen voorwaarts en liet nogmaals haar blik door het bruine café glijden. Het was onvermijdelijk dat Tessa Landgraaf in beeld kwam. De nagelstyliste hing nonchalant tegen de muur. Tussen de vingers van haar linkerhand stond de Marlboro als een huis. In het glas in de palm van haar rechterhand draaide haar lievelingsdrank slome rondjes. De pose die ze zich hierdoor aanmat leek zo lachwekkend geforceerd dat het niets anders kon zijn dan natuurlijk gedrag. Een idiote stelling die enkel bij Tessa opgeld deed.

Dagmar trok haar aandacht door met haar rechterhand te zwaaien. De doorgewinterde kroegtijger in Tessa pikte het signaal op. Ze draaide haar hoofd weg van de jongeman die haar opzichtig probeerde te versieren. Gelijktijdig trok ze beide wenkbrauwen op, wat zoveel betekende als 'zeg het maar'.

'Ruben?' Omdat de muziek nogal hard stond, articuleerde ze sterk. Een gebaar dat ze bij binnenkomst min of meer tot handelsmerk had verheven. In tegenstelling tot veel van de andere stamgasten had Ruben

namelijk de gewoonte, of was het een gave, om zich geruisloos tussen de aanwezigen te mengen. Op het door hem gekozen moment trad hij voor het spreekwoordelijke voetlicht.

Tessa schudde ontkennend met haar hoofd. Hieruit concludeerde Dagmar dat Ruben niet binnen was. De kans dat Tessa hem over het hoofd had gezien was verwaarloosbaar. Tegen haar jarenlange ervaring was zelfs de tactiek van Ruben niet opgewassen. Tessa zag namelijk alles wat er zich afspeelde in De Derde Oktober.

‘Hallo Dagmar!’ Terwijl zij geluidloos met Tessa stond te communiceren waren Eric en Ronald naar haar toe gelopen. Eric wees op haar kostuum. ‘Ben je klaar, of heb je straks een nachtvlucht?’

‘De eerstkomende dagen kan ik geen vliegtuig meer zien,’ antwoordde Dagmar afwezig. Ze keek precies tussen het tweetal door. Omdat enkele stamgasten heen en weer liepen ontstond er een opening waardoor ze heel even zicht op de achterste tafel van het café kreeg. Veel bekende gezichten, geen Ruben.

‘... dan terminal?’

Dagmar keek Ronald van Wateringen niet-begrijpend aan. Omdat ze zo gefocust was om haar vriend te vinden, ging de opmerking van de bankmanager volledig langs haar heen.

‘Als vliegen zo veilig is, waarom heten de wachttruimtes dan terminal?’ herhaalde Ronald van Wateringen de grap die zij al honderden keren had gehoord. Om de sfeer niet te verpesten lachte ze uit beleefdheid mee. Terwijl ze zogenaamd nog wat nagrinnikte, speurden haar ogen voor de laatste maal naar een glimp van Ruben.

‘Ik ben doodop,’ sprak ze op vermoeide toon. Om het wat aan te dikken zuchtte ze diep.

‘Daar bestaat een prima medicijn tegen,’ antwoordde Eric Wevers meteen. ‘Een goed glas rode wijn doet wonderen.’

Met een los handgebaar wimpelde ze het aanbod af. Ze wilde best een glas rode wijn drinken, maar dan wel samen met Ruben. Thuis, op de bank. Schoenen uit, werkkleding in de kast en de romantisch klanken van een zwijmel-cd op de achtergrond.

‘Doe niet zo flauw, joh,’ zei Ronald. ‘Het is net elf uur, de avond moet nog beginnen.’ De toon waarop hij sprak neeg naar dwingend. Een manier van converseren die niet bij de altijd zo keurige bankmanager paste.

‘Hartstikke bedankt, maar ik ga ervandoor.’ Zonder op een antwoord te wachten draaide ze zich om. Verder dan de eerste, automatische pas kwam ze echter niet. Bas Dijkstra stond pal achter haar. De uit de kluiten gewassen vastgoedmakelaar grijnsde breeduit.

‘Wat heb ik nou weer gedaan dat het mooiste meisje van Leiden doet besluiten om halsoverkop deze hut te verlaten? Ben ik soms onbeschoft geweest? Gooi het er maar uit, dan bied ik direct mijn verontschuldigingen aan. Het maakt me geen ene flikker uit aan wie. Als jij blijft, dan luister ik zelfs naar de lulverhalen van die twee losers.’

Om zijn woorden kracht bij te zetten knikte hij met zijn enorme hoofd in de richting van Eric en Ronald die schaapachtig stonden te lachen.

‘Jij weet als geen ander hoe je een vrouw moet inpalmen, Bas,’ zei Dagmar. Ze knipperde opzichtig met haar wimpers. Een actie die averechts voor haar uitpakte. In plaats van dat de makelaar zich hiermee liet afpoeien, legde hij zijn grote knuist op haar schouder en begon onbedaarlijk te lachen.

‘Pittig dingetje,’ brulde hij tussen twee uithalen door. ‘Daar heeft die knul geen makkie aan.’ ‘Die knul’ was Dijkstra’s favoriete benaming om een vriend aan te duiden. De gradaties van vriendschappen liet hij hiermee in het midden. De twee woorden konden betrekking hebben op zowel een stamgast die hij pas enkele weken kende als een echte vriend waarmee hij al jarenlang optrok.

‘Waarom heeft het meisje van “die knul” nog niets te drinken?’ vroeg Dijkstra aan niemand in het bijzonder. Aansluitend begon hij met zijn linkerarm te zwaaien in de veronderstelling hiermee de aandacht van de barkeeper te trekken.

‘Omdat ik nu naar huis ga, Bas,’ antwoordde Dagmar. Met moeite kon ze voorkomen om de klemtoon op het woordje ‘nu’ te leggen. Terwijl Bas haar verbaasd aankeek, voelde ze hoe Eric langs haar heen glipte.

Hij murmelde iets in de trant van ‘sanitaire stop’ en verdween uit het zicht. Voordat het tot haar doordrong dat Eric naar buiten was gelopen, trok Bas wederom de aandacht naar zich toe. Omdat zijn kolossale lichaam haar de weg naar de uitgang versperde, was ze gedwongen om zijn gezwets aan te horen.

‘Jij bent toch zo gek op lezen?’ wilde de makelaar weten.

Terwijl ze een list bedacht om de kroeg snel te kunnen verlaten, knikte ze met vermeende interesse.

‘Ik heb sinds lange tijd weer een boek gelezen,’ ging Dijkstra verder. ‘*Komt een vrouw bij de dokter*, zegt die titel je iets?’

Dagmar knikte nogmaals. In haar gedachten ontvouwdde zich de eerste stappen van een plan voor een snelle aftocht uit De Derde Oktober.

Bas Dijkstra hield zijn hoofd enigszins schuin en keek haar met zijn donkere kraalooogjes doordringend aan.

‘Wat een kankerboek,’ zei hij zonder een spier te vertrekken. Deze pose hield hij welgeteld drie seconden vol. Daarna gierde hij het uit. Ronald van Wateringen lachte uitbundig met hem mee.

Doordat Dijkstra zo’n lol had om zijn eigen, misselijkmakende grap, verslapte zijn bijzondere aandacht voor Dagmar heel even. Zij maakte perfect gebruik van dit moment van onachtzaamheid. Twee stappen opzij, gevolgd door drie voorwaarts, brachten haar langs de menselijke vleesberg. In het voorbijgaan riep ze snel ‘Ik ga’ en ‘Tot ziens’.

Eenmaal buiten zoog ze de frisse lucht in haar longen. De vragen die opeens ergens in haar achterhoofd speelden, wuifde ze gemakshalve weg. Onwelkome oprispingen die het gevolg waren van een aantal factoren waarvan vermoedheid als onbetwiste aanjager gold. Ze kalmeerde zichzelf door te stellen dat je na een werkdag van zeventien uur de dingen buiten hun proporties zag. Onbeduidende opmerkingen werden belangrijke statements en een gemoedelijk samenzijn al snel een complot.

Terwijl ze zich concentreerde op datgene wat nu echt van belang was – een taxi vinden die haar naar huis bracht waar Ruben wachtte – zag ze vanuit haar linkerooghoek Eric Wevers staan. Blijkbaar verbrak hij net

een gesprek, want zijn mobiele telefoon was nog onderweg van zijn rechteroor naar de binnenzak van zijn colbert. Ze zwaaide en liep door. Hij riep nog wat waar zij geen notie van nam. In Dagmars optiek kon niets belangrijk genoeg zijn om haar weer oponthoud te bezorgen.

Het kostte haar twee minuten om een taxi te vinden. De chauffeur knikte slechts toen zij haar huisadres noemde. Welgeteld zeven minuten later parkeerde hij de taxi recht voor haar deur. Voordat de auto tot stilstand kwam had ze het licht achter de lamellen van de woonkamer opgemerkt. Ruben was dus thuis. Inwendig slaakte ze een zucht van verlichting.

‘Mijn god, ik zie een geest,’ zei Ruben. Hij stond midden in de woonkamer en grijsde van oor tot oor.

‘Zo voel ik me ook,’ antwoordde Dagmar. ‘In één dag op en neer naar New York gaat je niet in je koude kleren zitten.’

Drie grote stappen later stond hij recht voor haar. Een omarming volgde.

‘Ik weet niet hoe je het voor elkaar hebt gekregen, maar ik vind het geweldig,’ fluisterde Ruben in haar oor. Hierna tastten zijn lippen teder elke centimeter van haar linkerwang af. Dagmar liet hem begaan. Terwijl haar lichaam gewillig reageerde op zijn liefkozingen, protesteerde haar geest tegen zijn aanraking. De vragen die ze zo-even nog tot fantasierijke spel-denknoppen had gebagatelliseerd, ontpopten zich nu tot in haar ziel wroetende mespunten.

De ramen stonden open.

Hij had te veel aftershave op.

Ze kuste hem snel op zijn rechterwang en deed direct een stap achteruit.

‘Ik ga me even omkleden. Heb het gevoel dat alles plakt.’

In het midden van de laatste zin draaide ze zich om, waardoor Rubens poging om haar nogmaals te omhelzen mislukte.

‘Wat is dat nou voor een begroeting?’ Laten we eerst een paar minuten op de bank gaan zitten.’

Ze stond al bij de trap toen ze zich realiseerde dat in zijn woorden de natuurlijke balans ontbrak. Er was iets ingeslopen wat indruiste tegen

zijn persoonlijkheid. Vertwijfeling kwam niet in zijn woordenboek voor. En toch had zij de klank van onzekerheid in zijn woorden gehoord. Met knikkende knieën liep ze naar boven.

De slaapkamerdeur stond half open, de ramen helemaal. Het dekbed lag er keurig bij. Netjes verdeeld over het hele bed. Ze ging zitten, haalde diep adem en sloeg beide handen voor haar gezicht. Niet janken, hield ze zichzelf voor. Haar schouders schokten, tranen als rivieren. De wereld draaide sneller dan normaal. Totale ontgoocheling greep haar bij de keel. Het heden was een zwart gat dat gold als voorbode van een afgrond waarin zij in de toekomst zou belanden. De doelen in haar leven waren gedegradeerd tot een klucht. In één allesvernietigende klap waren al haar dromen uiteengespat.

‘Wat is er aan de hand, schat?’

Ze legde beide handen op haar bovenbenen en keek apathisch voor zich uit. De vreselijke storm die door haar lichaam woedde had in eerste instantie een verdovende werking. Een schijnbaar zalvende rust daalde over haar neer. Een deken van zuivere schaapswol, waarvan de voering echter uit vlijmscherpe scheermesjes bestond.

‘Waarom?’ fluisterde ze. Haar blik bleef gericht op de kledingkast recht voor haar.

‘Waarom wat? Waar heb je het over?’ Zijn stem klonk weer als vanouds. Geen spoortje van twijfel te bekennen. Hij leek oprecht verbaasd over haar gedrag.

‘Waarom heb je me belazerd, Ruben? Ben ik te klein, te groot, te lelijk of te dom?’

Langzaam draaide ze haar gezicht naar hem toe.

‘Of ben ik niet goed genoeg in bed? Draait het daar soms om? Doet die hoer alles wat je van haar verlangt?’

Ruben maakte een ontkennend gebaar en fronste zijn wenkbrauwen.

‘Waar heb jij het in godsnaam over? Ben je gek geworden, of zo? Ik stond op het punt om naar bed te gaan toen jij...’

Door de radicale omslag in haar houding viel hij stil. De gedaantewisseling was indrukwekkend. In enkele seconden was de timide Dagmar

getransformeerd in een op wraak beluste tijgerin. Met vuurspuwende ogen keek ze hem aan.

‘Je kunt de ramen openzetten, jezelf onderspuiten met aftershave, het dekbed netjes leggen en de vermoorde onschuld spelen.’

Hij opende zijn mond om alles te ontkennen. Een tweede blik op zijn vriendin weerhield hem ervan. Hij was er zich ineens heel erg van bewust dat zij op het punt stond om hem naar de keel te vliegen.

‘Je kunt zelfs je vriendje uit de kroeg een waarschuwingsbelletje laten geven... en dan nog kom ik erachter.’

Haar neusvleugels trilden, in haar nek zwol een ader op. Een traan van woede ontsnapte aan haar rechterooghoek.

‘Ik *ruik* haar, Ruben. Ik *ruik* haar, ellendeling. Geen aftershave of windvlaag verdrijft de geur van een andere vrouw. Ik *ruik* de flarden van haar parfum.’

Ze haalde diep adem en blies langzaam uit. De daaropvolgende zinnen fluisterde ze. De impact ervan was echter kolossaal.

‘Ik *ruik* haar zweet. Ik *ruik* haar aanwezigheid. Terwijl je haar lag te neuken is haar geur in het beddengoed getrokken. Een lucht die blijft hangen.’

Terwijl ze gevoelsmatig op het punt stond om over te geven, keek ze hem vernietigend aan. ‘Dat zou jij als iemand die regelmatig vreemdgaat toch moeten weten, nietwaar?’

Als door een wesp gestoken sprong ze op.

‘De hoeveelste keer is dit eigenlijk? De vijfde, tiende of twintigste keer? Hoe vaak heb je me bedrogen, vuile schoft die je er bent?’

Ruben stapte achteruit en maakte gelijktijdig een afwerend gebaar met zijn handen.

‘Doe jij eens effe normaal, mens. Ik heb je nog nooit bedrogen. Vanavond was... was gewoon een misstap. Een stomme fout die iedereen wel eens maakt. Het had geen enkele betekenis. Die griet betekent helemaal niets voor me.’

Hij gebruikte de luwte waarin Dagmar zijn woorden tot zich door liet dringen om iets op touw te zetten wat voor een charmeoffensief door moest gaan. Oprecht berouw droop opeens van zijn gezicht.

‘Pop, ik hou alleen van jou. Het was een vergissing die ik nooit meer zal maken, dat zweer ik je. Alsjeblieft, vergeef het me.’

Op een gemaakt klungelige manier stapte hij naar voren. Uit zijn lichaamstaal sprak boetedoening. Ergens in haar achterhoofd werkte een betuttelend stemmetje verwoed aan een lijmpoging. Haar furieuze verontwaardiging wenste echter geen enkele concessie te doen.

‘Een vergissing?’ sprak ze op denigrerende toon. ‘Met een andere vrouw in *ons* bed liggen neuken noem jij een vergissing?!’

De korte lach die volgde was een snauw zonder tekst.

‘Geldt dat ook voor die dikke enveloppe met smeergeld? Was dat soms ook een vergissing?’

Het was een opmerking die je in het vuur van de strijd maakte. Een kort statement waarmee je iemand wilde treffen zonder dat er sprake was van een diepe, achterliggende betekenis. Een momentopname waarop haar eigenwaarde steeg en de zijne een knauw kreeg. Ze wilde hem kwetsen en het eerste wat haar te binnen schoot was de geldbun- del. Een stoot onder de gordel, meer niet.

Haar laatste opmerking zorgde echter voor een totale ommekeer in zijn houding. De verontschuldigende manier van doen viel als een tweede huid van hem af. Zijn gelaatstrekken verstrakten en zijn bruine ogen begonnen koortsachtig te gloeien. Zijn trillende bovenlip kwam een paar centimeter omhoog.

De stap voorwaarts en de klap werden in één vloeiende beweging uit- gevoerd. Met de palm van zijn rechterhand raakte hij haar vol op haar linkerwang. Ze draaide een kwartslag en kwam op haar rechterzij terecht. Het matras brak haar val. Voordat zij besepte wat haar over- kwam, boog Ruben zich over haar heen. Zijn gezicht was een paar cen- timeter van haar gevoelloze wang verwijderd.

‘Pak je spullen, verdwijn uit mijn huis en kom nooit meer terug.’

Langzaam rechtte hij zijn rug en draaide zich van haar weg. Hij liep naar de deuropening en bleef daar staan. In zijn ogen lag nu een emo- tieloze blik.

‘Als jij ooit tegen iemand over die enveloppe spreekt, vermoord ik je.’

Omdat er geen sprankje gevoel in zijn stem lag, klonken zijn woorden angstaanjagend. Er sprak onverzoenlijkheid uit elke letter.

Terwijl Ruben de slaapkamer verliet, voegde hij er 'En dat is geen dreigement, maar een belofte' aan toe.